

Oppdragsgiver : Saltdal kommune ved herr Roald Kulseth.
Oppdragsnummer : 859
Arbeidets art : Befaring av skiferfelter i Skaitidalen.
Sted : Skaitidalen, Saltdal, Nordland fylke.
Tidsrom : 17.9.68.
Saksbearbeider : Statsgeolog Øyvind Gvein.

Norges geologiske undersøkelse
Leiv Eirikssons vei 39
Postboks 3006, 7001 Trondheim
Tlf.: 20166

Innhold:

Rapport etter befaring i skiferfelter i Skaitdalen

side 3

Konklusjon

" 5

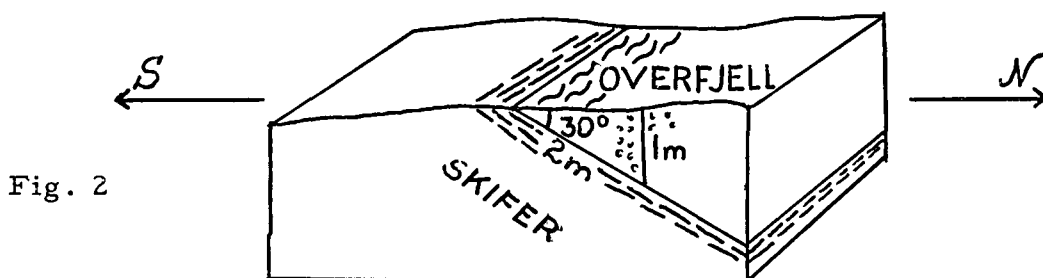
Skiferlagene kan mot vest ikke følges lenger enn 60 - 70 m.

Mot øst, på den andre siden av elven, i en steil skråning mot denne har det vært drift tidligere. Her er det nå 6 - 8 m overfjell og med rask øking hvis driften fortsetter. Skiferen faller i dette felt 25° i retning 15° øst for nord.

Fortsettelsen av sonen finnes så i en kjerrevei øverst i lia i høyde 450 m.o.h. Blotningene er mindre gode, men det er trolig deler av den undre skifersone som er blottlagt. Skiferens fall er her 24° rett nord.

Sonens forløp videre mot øst er meget vanskelig å angi grunnet overdekning. Fra ca 500 m.o.h. til ca 700 m.o.h. skråner terrenget jevnt oppover og i høyde ca 700 m.o.h. er det brutt ut skifer i to nærliggende nivåer. Skiferen er av samme karakter som i bruddet, men her er arbeidet for lite til at en kan få noe overblikk over mengdeforhold. Bergartens fall er 35° mot nord. Mellom dette felt og kjerreveien i 450 m høyde går et bekkeløp på tvers av bergartsstrøket (konferer Adolf Hansen for lokaliteten). Her er stedvis blottlagt mindre partier som også likner skiferen i bruddet.

I det rolige terrenget øst for Skaitidalen vil et skjematisk snitt gjennom en eventuell skifersone se ut som angitt i fig. 2.



Overfjellet vil som figuren viser stige på mot nord. Bergartens fall er noe tiltagende mot øst, men regner vi 30° som et middeltall vil 2 m skifer frigjøres ved å fjerne overfjell til 1 m dyp. Hvor meget overfjell som kan fjernes er et praktisk/økonomisk spørsmål der skrotavgangen og skiferens mektighet og kvalitet spiller sterkt inn. En beregning av råstofftilgangen blir derfor av så hypotetisk art at man vil avstå fra det, men tanken om drift i området er absolutt realistisk.

Skifersonens antatte forløp er forsøkt lagt inn på vedlagte kart (skisse 1). Målestokken er uegnet til dette formål og jeg betviler også kartets riktighet, hvorfor flybilder er sendt med til driftslederne i Skaiti. På flybildene kommer bergartenes retning i området syd for det aktuelle meget godt frem, en retning som i de store trekk bør være parallell med den antatte skifersone.

Konklusjon.

Skiferen som brytes ved Skaitiellvens vestsida fortsetter på øst-siden av dalen og "prøvebruddet" kan være fortsettelsen av sonen.

Sonens forløp må fastlegges gjennom fortsatt arbeid i området. Det kan ikke dikteres noen idealløsning for arbeidets gang eller nøyaktig hvor sonen kan finnes igjen i det overdekkete terreng. Bekken mellom hovedbruddet og "prøvebruddet" som har sitt løp noe på tvers av bergartsretningen synes imidlertid å være et godt utgangspunkt. Skiferen bør her kunne fastlegges, eller ihvertfall avgrenses til et lite område (konferer flybildet). Forøvrig har herrene Adolf og Håkon Hansen et så godt blikk for skiferens forløp og for jevnføringen av forvitret skifer med den friske art, at problemet trolig best løses av herrene selv.

Trondheim 14. oktober 1968


Øyvind Svein
statsgeolog